

20. výročie útokov na Svetové obchodné centrum

Mikuláš Hučko

11. septembra 2021 ✚ **Politika**

11. septembra 2001 unieslo devätnásť militantov spojených s islamskou extrémistickou skupinou al-Káida štyri lietadlá a vykonalo samovražedné útoky na ciele v Spojených štátoch. Dve z lietadiel narazili do dvojčiek Svetového obchodného centra v New Yorku, tretie lietadlo zasiahlo Pentagon neďaleko Washingtonu a štvrté lietadlo sa zrútilo na poli v Pensylvánii. Počas teroristických útokov z 11. septembra 2001 zahynulo takmer tritisíc osôb.



Zdroj: Flickr

Prezident v prejave v Národnej katedrále vo Washingtone prisľúbil, že „*odpovieme na tieto útoky a zbavíme svet zla*“. Vyhlásil výnimočný stav a mobilizoval armádu. O týždeň neskôr vydal dekrét, ktorým udelil výkonnej moci široké právomoci na boj proti financovaniu terorizmu na celom svete.

20. septembra 2001 prezident Bush vyhlásil globálnu otvorenú „vojnu proti teroru“ a zároveň požiadal vládu Talibanu, aby vydala všetkých členov al-Káidy vrátane Usámu bin Ládina. Varoval, že každý, kto nepodporí americkú vojnu proti terorizmu, bude považovaný za podporovateľa teroristov.

7. októbra 2001 sa začala invázia do Afganistanu. Organizácia Severoatlantickej zmluvy (NATO) po prvýkrát vo svojej histórii využila mechanizmus kolektívnej sebaobrany a začala akciu mimo územia svojich členských štátov. Vláda Talibanu padla v decembri. NATO prevzalo velenie medzinárodných bezpečnostných operácií v roku 2003. Takmer 20 rokov prebiehali zničujúce boje.

V januári 2002 Bush varoval pred „osou zla“. Armáda bola nasadená na Filipínach, v Somálsku a na ďalších miestach, odkiaľ mala bojovať proti „nezákonným režimom“ vo svete. Poukazujúc na „os zla“ spomenul Irán, Severnú Kóreu i Irak.

12. septembra 2002 Bush v prejave na Valnom zhromaždení OSN dal irackej vláde ultimátum a obvinil ju z porušovania viacerých rezolúcií Bezpečnostnej rady OSN z roku 1991 vrátane záväzku zničiť všetky zbrane hromadného ničenia a umožniť zbrojným inšpektorom neobmedzený prístup do zariadení. 16. októbra 2002 Kongres schválil inváziu do Iraku pod zámienkou údajnej hrozby, ktorú predstavovala tamojšia vláda, a kvôli ochrane, ktorú orgány krajiny údajne poskytovali členom al-Káidy a iných teroristických skupín.

Dňa 5. februára 2003 minister zahraničných vecí Colin Powell zdôvodnil inváziu do Iraku a obvinil vládu z napojenia na al-Káidu a z výroby zbraní hromadného ničenia.

Saddám Husajn mal údajne hľadať jadrový materiál v Afrike, čo však americké tajné služby nepotvrdili. Následné vyšetrovanie nenašlo žiadne dôkazy o spojení medzi Irakom a al-Káidou, ani o pokračovaní irackého zbrojného programu.

Dňa 20. marca 2003 sa začala operácia Iracká sloboda. Koalícia pozostávajúca najmä z amerických a britských síl uskutočnila „bleskovú“ inváziu a 1. mája Bush vyhlásil koniec hlavných vojenských operácií. Bol to začiatok okupácie krajiny, ktorá trvala takmer dve desaťročia. V roku 2008 bolo v Iraku umiestnených viac ako 160-tisíc vojakov. Vojna prispela k vzostupu moci Islamského štátu, ktorého bojovníci zabili viac ako päťtisíc amerických vojakov a pol milióna Iračanov. Vojna v Iraku stála vládu USA približne dva bilióny (dvetisíc miliárd) amerických dolárov.

Dňa 22. júla 2004 dvojstranná komisia vymenovaná Kongresom na vyšetrovanie útoku z 11. septembra 2004 dospela k záveru, že úspech konšpirácie bol umožnený zlyhaním spravodajských služieb, najmä nedostatočnou komunikáciou medzi spravodajskými službami a domácimi orgánmi činnými v trestnom konaní.

Dvadsať rokov po 11. septembri sa vojna medzi Západom a džihádmi končí porážkou Západu viac-menej tam, kde sa začala: v USA a Afganistane. V Kábule sa Taliban vrátil k moci po ohromujúcom vojenskom víťazstve, ktoré zosmiešnilo spojencov a zlikvidovalo bábkovú vládu a armádu ešte skôr, než sa jednotky NATO stihli stiahnuť.

Nie je náhoda, že v novej výkonnej moci Talibanu sú muži, ktorí zohrávali dôležitú úlohu už v predchádzajúcej vláde alebo počas vojny proti neveriacim, akoby chceli hrdo ukázať vládnu triedu zloženú z mužov, ktorých Západ považuje za „teroristov“, a na ktorých Spojené štáty v niektorých prípadoch vypísali vysoké odmeny.

Kde sú korene americkej porážky?

Príčin je samozrejme viac, ale jednu netreba opomenúť, ktorú asi komentátori najmenej, ak vôbec, spomínajú. Ide o Pakistan.

Pakistan mal byť prvou kockou domina, ktoré malo padnúť po útokoch z 11. septembra. Prečo? Pretože Taliban bol dieťaťom pakistanskej spravodajskej agentúry ISI, ktorá poskytovala podporu aj al-Káide. Okrem niekoľkých hrozieb a dočasných sankcií v čase americkej invázie do Afganistanu v októbri 2001 však USA nepodnikli voči Pakistanu žiadne vážnejšie kroky. Dôvod americkej nečinnosti je ľahko pochopiteľný.

V roku 1998 Pakistan testoval jadrové zbrane. Do 11. septembra 2001 už mal Pakistan významný jadrový arzenál a po útokoch jasne vyjadril svoj názor na jadrovú vojnu a súvislosť medzi svojím postojom a sponzorovaním terorizmu.

V októbri a decembri 2001 zaútočili kašmírski teroristi sponzorovaní Pakistanom na parlament Džammú a Kašmíru a na indický parlament. Keď India obvinila Pakistan zo zodpovednosti a pohrozila odvetnými opatreniami, vtedajší pakistanský prezident Pervez Mušarráf uviedol pakistanskú armádu do stavu pohotovosti. India začala rozmiestňovať svoje jednotky na hraniciach a Pakistan ju nasledoval.

Namiesto toho, aby sa Spojené štáty vtedy postavili na stranu Indie, tlačili na Dillí, aby odstúpilo, čo sa aj stalo v apríli 2002. V júni 2002 teroristi podporovaní Pakistanom uskutočnili samovražedné bombové útoky na manželky a deti indických vojakov. Opäť hrozila vojna. V júni 2002 India opäť podľahla tlaku USA a zaviazala sa, že ako prvá nepoužije v konflikte jadrové zbrane. Mušarráf odmietol nasledovať jeho príklad.

Namiesto toho, aby sa Bushova administratíva spojila s Indiou, vynútila si od Mušarrafa prázdny sľub, že prestane sponzorovať terorizmus, a potom na Indiu vyvíjala nátlak, aby opäť ustúpila.

Odkaz USA bol jasný: tým, že Pakistan vážne pohrozil použitím svojich jadrových zbraní, odradil či vlastne zastrašil Američanov. O necelých šesť mesiacov neskôr Severná Kórea vyhnala inšpektorov OSN zo svojho jadrového reaktora v Jangbjone a zrušila svoj podpis pod Zmluvou o nešírení jadrových zbraní. Irán zintenzívnil svoje tajné jadrové aktivity v Isfaháne a Natanze.

Rozhodnutie USA vyhnúť sa konfrontácii s Pakistanom po útokoch z 11. septembra umožnilo ISI obnoviť Taliban a al-Káidu po tom, čo USA zdecimovali obe organizácie počas svojej prvej ofenzívy. **Vodcovia Talibanu odišli do Pakistanu, kde obnovili svoje sily a viedli oslabovaciu vojnu proti silám USA, NATO a afganskej armáde a vláde, ktorú budovali.** Usáma bin Ládín žil na pakistanskej vojenskej základni, keď ho zabilo americké komando. Táto vojna sa skončila Bidenovou kapituláciou a opätovným dobytím Kábulu Talibanom minulý mesiac.

Vyzerá to, že Bidenovo katastrofálne stiahnutie sa z Afganistanu vracia svet o dvadsať rokov späť. Pravda je však ešte hrozivejšia. V roku 2001 boli USA v porovnaní so svojimi nepriateľmi oveľa silnejšie ako dnes.

Pred dvadsiatimi rokmi sa odohral najstrašnejší útok na americkej pôde. Stalo sa tak kvôli politickej ideológii známej ako islam. So zlými ľuďmi, ktorí vyhľadávajú smrť, sa nedá racionálne diskutovať. Tak ako lídri Hamásu a Hizballáhu vyhlasujú, že „*milujú smrť viac než Židia milujú život*“, Usáma bin Ládín povedal: „*Milujeme smrť. Spojené štáty milujú život. V tom je medzi nami veľký rozdiel.*“ Myslieť si, že ich dokážeme prehovoriť, aby milovali život, je nebezpečná ilúzia. Pevne veria, že po smrti ich čaká raj, a tým, že zabijú čo najviac ľudí, plnia príkaz strážcu tohto raja. Bohužiaľ, ľudia, ktorí **očakávali raj a našli peklo**, sa nemôžu vrátiť, aby sa podelili o svoje nové poznatky.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/20-vyrocie-utokov-na-svetove-obchodne-centrum/>